

отъ най-просвѣщенитѣ и най-знающитѣ хора въ онуй време; той имъ преподавалъ словеснитѣ науки и логиката. Послѣ това Константинъ изучилъ философията, естественнитѣ науки, математиката, теологията и лингвистиката, нѣ най-голѣмото достоинство се заключавало въ това, че той познавалъ много язици: освѣнъ своя славянскій языкъ, той е знаалъ още латинскій, гръцкій, еврейскій, самарскій и хозарскій язици. За голѣмата му ученость Константинъ е придобилъ название „философъ.“ Колкото за неговия умъ и за способноститѣ му, ние можемъ да сждимъ по това, че той още юноша се е препиралъ съ патриарха Иоанна (843 г.) за богословски предмети. Както и да е, Константинъ скоро обърналъ вниманието на византийскій дворъ. Неговия умъ, неговитѣ способности, неговото образование и покровителството на нѣкои високи въ онуй врѣме личности, можѣхъ да го награждѣтъ съ голѣми почести и извънрѣдна слава, нѣ неговото сърдце било ухтено къмъ друга страна, гдѣто сж живѣли неговитѣ едноплеменни братя (които се нуждаели отъ неговата мждрость) и гдѣто се е приготвявала тогата жетва. Когато Теофилактъ, който назначилъ Кирилла за управителъ на своя дворъ, който му далъ дозволение да влѣзва, когато и да пожелае, въ царскитѣ палати, и който го обичалъ отъ сѣ сърдце,—му предложилъ да го ожени за своята кумица, то бѣдхщій апостелъ му отговорилъ, че „не желае нито почести, нито богатства,“ защото учението е заняло всичкочо негово сжщество. — Скоро послѣ това Кон-